

Sygn. akt II AKa 267/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Maria Mroziak-Sztykiel

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA – Hanna Wnękowska (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej-Majewskiej i oskarżycielki posiłkowej T. M.

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r.

sprawy D. Ł., urodz. (...) w W., s. J. i H. z d.C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 kwietnia 2015 r. sygn. akt XVIII K 24/15

I. *zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w ramach zarzucanego czynu uznaje oskarżonego D. Ł. za winnego tego, że dnia 23 grudnia 2009 roku w W. w zamiarze aby nieustalony mężczyzna dopuścił się przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 380 000 zł na szkodę wskazanej przez niego nieustalonej osoby, udzielił mu pomocy w ten sposób, że pieniądze te przyjął na swój rachunek nr (...) w banku (...) S.A. tj. czynu z art.18§3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn skazuje go na podstawie w/w przepisów, zaś na podstawie art.19§1 k.k. w zw. z art.294 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 k.k., warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech);*

II. *zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za obie instancje, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;*

III. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (w tym 23% VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.*

UZASADNIENIE

D. Ł. oskarżony został o to, że w okresie od połowy grudnia 2009 r. do dnia 24 grudnia 2009 r. w różnych miejscach na terenie W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru - oraz w zamiarze, aby nieustalony mężczyzna i kobieta popełnili czyn zabroniony polegający na doprowadzeniu T. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci pieniędzy w kwocie 400.000 zł zgromadzonych na rachunku bankowym (...) prowadzonym na rzecz T. M. przez Bank (...) S.A., za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika

oddziału banku (...) S.A. przy ul. (...) w W. przez w/w nieustaloną kobietę co do swojej tożsamości i podanie się za A. F. oraz posłużenie się w celu użycia jako autentycznymi podrobionymi w nieustalonych okolicznościach dokumentami wystawionymi na dane A. F. w postaci dowodu osobistego (...) oraz prawa jazdy o częściowo ustalonym numerze (...), a następnie zleceniu operacji, w wyniku których w/w pracownik banku wypłacił osobie podającej się za A. F. kwotę 20.000 zł oraz wykonał przelew w kwocie 380.000 zł na rachunek bankowy (...) prowadzony na rzecz D. Ł. przez Bank (...). akt (...) S.A. - ułatwił w/w mężczyźnie i kobiecie jego popełnienie w ten sposób, że w połowie grudnia udostępnił w/w mężczyźnie numer swojego rachunku bankowego (...) w Banku (...) S.A. po czym w dniu 21 grudnia 2009 r. złożył pisemne zamówienie wypłaty gotówki w kwocie 350.000 zł, a następnie w dniu 23 grudnia 2009 r. w oddziale banku (...) S.A. przy ul. (...) w W. wypłacił kwotę 350.000 zł, którą w tym samym dniu przekazał w/w nieustalonemu mężczyźnie, a w dniu 24 grudnia 2009 r. w oddziale Banku (...) S.A. przy ul. (...) w W. wypłacił kwotę 30.000 zł z której 20.000 zł przekazał w/w nieustalonemu mężczyźnie, a 10.000 zł zatrzymał dla siebie, czym działał na szkodę T. M.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2015r. oskarżony został uznany za winnego: że w dniu 23 grudnia 2009 r. w W. przyjął na swój rachunek nr (...) w Banku (...) S.A. kwotę 380 000 zł, o której błędnie przypuszczał, że pochodzi z czynu z art. 284 par 1 k.k., a faktycznie pochodziła z czynu z art. 286 par 1 k.k. dokonanego przez nieustalone osoby, na szkodę T. M., tj. czynu z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 §2 k.k. wymierzono mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda; na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja zaskarżała wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść w postaci nieprawidłowego przyjęcia, że oskarżony wiedział, iż pieniądze, które przyjął na swój rachunek bankowy, pochodziły z przestępstwa.

W związku z powyższym, wniósł o:

1. uchylenie wyroku Sądu I instancji w punktach I - III i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a w razie nieuwzględnienia powyższego wniósł o:
2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez - w punkcie I wyroku - uznanie oskarżonego D. Ł. niewinnym zarzucanego mu czynu oraz usunięcie punktów II i III wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony wyrażając zgodę na przelanie na swój rachunek pieniędzy przez nieustaloną kobietę, który przedstawił się jako W. B., działał w przekonaniu, że są to pieniądze pochodzące ze wspólnego majątku tego mężczyzny i jego żony

oraz, że zamiarem oskarżonego było udzielenie pomocy owemu mężczyźnie w ukryciu tych pieniędzy przed jego żoną - a ustalenia w tym zakresie logicznie i przekonująco uzasadnił.

Podnoszony w wywodach apelacji argument, że oskarżony nie wiedział w jakim ustroju majątkowym (wspólności czy rozdzielności) pozostaje (...) abstrahuje od wyjaśnień oskarżonego, który stwierdził m.in., zaproponował czy zgodziłbym się żeby pieniądze za jakąś wykonaną pracę zostały przelane na moje konto, żeby ukryć ten fakt przed żoną

(k. 161) oraz chciał przelać pieniądze na moje konto bo nie chciał żeby pieniądze te wchodziły w majątek do podziału (k. 166 – posiedzenie sądu w przedmiocie tymczasowego aresztowania).

Wyjaśnienia te D. Ł. na rozprawie potwierdził. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony działał z zamiarem udzielenia pomocy owemu nieustalonemu mężczyźnie w wyprowadzeniu przedmiotowych pieniędzy z majątku objętego wspólnością małżeńską.

Oskarżony zgodził się na jego propozycję gdyż – jak wyjaśnił – zależało mu na tym by w dalszym ciągu korzystał on z jego usług jako taksówkarza. Był dobrym klientem i oskarżony nie chciał go stracić.

Sąd Apelacyjny uznając za prawidłowe przywołane wyżej, oparte na wyjaśnieniach oskarżonego, ustalenia, nie podziela jednak ich oceny prawnej dokonanej przez Sąd Okręgowy.

W świetle powyższych ustaleń nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony udostępnił swój rachunek nieustalonemu mężczyźnie (sprawcy bezpośrednio) w zamiarze udzielenia mu pomocy w przywłaszczeniu na szkodę jego żony kwoty 380 0000 zł, nie mając świadomości jakiego przestępstwa w rzeczywistości ów mężczyzna się dopuszcza. Podkreślić w tym miejscu należy, iż okoliczność, że sprawca bezpośredni przekazując pieniądze na konto oskarżonego dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z innego przepisu, pozostaje obojętne dla odpowiedzialności oskarżonego za wskazane wyżej pomocnictwo.

Zgodnie bowiem z zasadą indywidualności odpowiedzialności karnej (art. 20 k.k.) każdemu ze współdziałających przypisuje się jego własny czyn zabroniony i ponosi on odpowiedzialność karną na zasadzie niezależności od pozostałych współdziałających (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 8.12.2005r. VKK 336/05). Popęlenie przez sprawcę bezpośredniego czynu wykraczającego poza zakres objęty zamiarem pomocnika w żaden sposób nie może wpływać na odpowiedzialność pomocnika.

Tak więc, w ocenie Sądu Apelacyjnego, podstawę odpowiedzialności oskarżonego stanowi przepis art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. albowiem oskarżony w zamiarze aby nieustalony mężczyzna dopuścił się przestępstwa przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 380 000 zł na szkodę żony (także nieustalonej) udzielił mu pomocy przyjmując te pieniądze na swój rachunek w banku.

Wymierzając oskarżonemu karę za tak przypisany czyn Sąd Apelacyjny miał na uwadze okoliczności obciążające i łagodzące wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku a także fakt, iż czyn przypisany przez Sąd Apelacyjny kwalifikowany z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. zagrożony jest sankcją łagodniejszą niż czyn z art. 291 § 1 k.k. przypisany w zaskarżonym wyroku. Wprawdzie podstawę wymiaru kary stanowi art. 294 § 1 k.k. który tworzy kwalifikowany typ zarówno przestępstwa przywłaszczenia i paserstwa, jednak należy mieć na uwadze, że określając granice sankcji w typach podstawowych ustawodawca uwzględnia wagę (tzn. rozmiary społecznej szkodliwości) przestępstwa opisywanego za pomocą ustawowych znamion. Ocena ta decyduje bowiem o rozmiarach ustawowego zagrożenia.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu karę jednego roku pozbawienia wolności uznając ją za współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i odpowiedzią z punktu widzenia zadań prewencyjnych.

Podzielając stanowisko Sądu Okręgowego w przedmiocie pozytywnej prognozy społeczno-kryminologicznej wobec oskarżonego, Sąd Apelacyjny warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary tytułem próby na okres lat trzech.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.